

” Era un om bogat care se îmbrăca în porfiră și în vison, veselindu-se în toate zilele în chip strălucit. Iar un sărac, anume Lazăr, zăcea înaintea porții lui, plin de bube, poftind să se sature din cele ce cădeau de la masa bogatului; dar și câinii venind, lungeau bubele lui. Și a murit săracul și a fost dus de către îngeri în sânul lui Avraam. A murit și bogatul și a fost înmormântat. Și în iad, ridicându-și ochii, fiind în chinuri, el a văzut de departe pe Avraam și pe Lazăr în sânul lui. Și el, strigând, a zis: Părinte Avraame, fie-ți milă de mine și trimite pe Lazăr să-și ude vârful degetului în apă și să-mi răcorească limba, căci mă chinuiesc în această vâpăie. Dar Avraam a zis: Fiule, adu-ți aminte că ai primit cele bune ale tale în viața ta, și Lazăr, asemenea, pe cele rele; iar acum aici el se mângâie, iar tu te chinuiești. Și peste toate acestea, între noi și voi s-a întărit prăpastie mare, ca cei care voiesc să treacă de aici la voi să nu poată, nici cei de acolo să treacă la noi. Iar el a zis: Rogu-te, dar, părinte, să-l trimiți în casa tatălui meu, Căci am cinci frați, să le spună lor acestea, ca să nu vină și ei în acest loc de chin. Și i-a zis Avraam: **Au pe Moise și pe prooroci; să asculte de ei. Iar el a zis: Nu, părinte Avraam, ci, dacă cineva dintre morți se va duce la ei, se vor pocăi. Și i-a zis Avraam: **Dacă nu ascultă de Moise și de prooroci, nu vor crede nici dacă ar învia cineva dintre morți.**” (Luca 16, 19-31)**

Lazăr era un om nefericit. Asupra lui se abătuseră multe nenorociri. Priviți-le. **Lazăr era mai întâi de toate sărac.** Nu avea nici moșii, nici bani, nici casă. Și alții sunt săraci. Dar aceștia sunt sănătoși. Se duc unde vor, lucrează, își primesc plata sau salariul și trăiesc. Desigur că nu trăiesc ca bogații. Dar trăiesc acceptabil. De ce nu și fericiți? Când cineva e sănătos, atunci o bucată de pâine, câteva măslin și o ceapă le mănâncă cu poftă. Când însă este bolnav, atunci și cele mai bune mâncăruri i se par lipsite de gust. **Așadar, Lazăr pe lângă sărăcie avea și boala.**

Desigur că și alții sunt săraci și bolnavi. Dar au rude și prieteni, oameni care se interesează de ei și nu-i lasă fără îngrijire, hrană și medicamente. Dar **Lazăr nu era doar sărac și bolnav. Era și cu totul singur. N-avea pe nimeni care să-i arate atenție.**

Lazăr nu se afla printre săraci. Era în apropierea unui palat. Acolo trăia un bogat. Trăia și se desfăta de toate bunătățile vieții. Cele mai alese mâncăruri, cele mai alese băuturi, cele mai scumpe haine, cele mai luxoase mobilieri, cele mai talentate cântărețe și dansatoare... Nimic nu-i lipsea. Cu orice dorea se desfăta. Ca să-și facă chefurile, cheltuia fără milă. Din cele pe care le cheltuia ar fi putut să facă o cantină și să hrănească zilnic un întreg cartier de săraci. Ar fi putut să zidească un spital, să-i adune pe săracii bolnavi și să-i vindece. Ar fi putut să facă multe lucruri bune. Dar el nu a făcut niciunul. Era neîndurător, aspru, lipsit de omenie.

Știți cu cine s-a asemănat Lazăr în fața palatului bogatului nemilostiv? **Situația lui Lazăr era cea a unui înfometat în fața unei mese pline de toate mâncărurile.** Cel înfometat privește mâncărurile, dar i se interzice să le atingă. Una este să moară cineva de foame într-un loc pustiu, unde nu există nimic, și alta să moară într-un loc plin de bunătăți. Una este să moară cineva de sete într-un pământ pustiu și fără de apă, unde nu există picătură de apă, și altceva să moară lângă un izvor cu apă îmbelșugată, pentru că un om rău stă deasupra izvorului și-l păzește și nu-i permite omului însetat să bea puțină apă și să-și stingă flacăra setei, care-i arde cele dinlăuntru. Într-o astfel de situație se afla Lazăr. Sărac, bolnav, singur, abandonat, Lazăr stătea înaintea palatului unui bogat, care nu-i dădea nicio bucată de pâine, nici un pahar cu apă. Iată de ce bogatul a fost aruncat în iad. Și dacă n-ar fi existat iad, pentru astfel de bogați ar trebui să se facă un iad, zice Sfântul Ioan Gură-de-Aur, a cărui Liturghie o ascultăm în fiecare duminică.

De atunci, iubii mei, de când Hristos a zis această pildă, au trecut douăzeci de secole. Dar Lazării continuă să existe și astăzi în această lume a nedreptății și a nemilostivirii. Câți nu mor zilnic în toată lumea de foame! Câți bolnavi rămân pe dinafara spitalelor, fără medici și medicamente! Câți n-au fost aruncați afară din casele lor și câți n-au fost părăsiți de copiii nemilostivi! Voi aminti doar un exemplu. Într-un sat, nu foarte departe de Florina, era un bătrân nefericit. Copiii îl părăsiseră, se duseseră în străinătate și nu-i trimiteau nici o scrisoare. Bătrânul nu mai putea să mai lucreze. Căzuse la pat. Nimeni nu căuta la el. Nimeni nu-și întorcea capul să vadă dacă trăiește sau dacă a murit. Un om milos, care observase că trecură zile de când nu mai ieșise din casă, s-a dus, a intrat înăuntru, dar nu a putut să înainteze. Toată casa era murdară. Bătrânul era căzut la pat, acoperit. Abia mai respira... și asta cu greu. Omul milos a deschis ferestrele, ca să iasă afară duhoarea, l-a ridicat, l-a curățat, l-a luat și l-a dus la azilul din Florina. Și să fi fost numai acest bătrân... Iată un Lazăr, iată mulți nenumărați Lazări.

Ah! Voi care aveți bani și-i aruncați ici și colo și trăiți ca bogatul cel nemilostiv din Evanghelie, opriți-vă puțin din chefurile voastre și gândiți-vă la Lazări. Îndurați-vă de ei și ajutați-i. Înfricoșați-vă de iadul cel veșnic. Nu uitați, că „pe cel neîndurat Hristos îl va osândi cu atei”.

Mitropolitul Augustin de Florina (Sfânta Biserică a Sfântului Atanasie – “Ghefiras” Tesalonic) – www.acvila30.ro

Să ne ajute bunul Dumnezeu să înțelegem cât de prețioasă este viața noastră pe pământ ca pregătire pentru viața veșnică fericită. Prin cuvântul bun, rugăciunea pentru alții, ajutorarea săracilor, cercetarea bolnavilor, realizăm ceea ce spune poporul nostru luminat de Sfânta Evanghelie: **”Dar din dar se face rai”**. Dăruind noi altora din cele ce am primit de la Dumnezeu și le-am cultivat, prin rugăciune și muncă, dobândim raiul sau fericirea vieții veșnice fericite, spre slava lui Dumnezeu și bucuria îngerilor. Amin.

† Daniel, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române - <http://ziarullumina.ro>

Joi, 29 noiembrie 2015, doamna Mitzura - Domnica Argezi (1924-2015), fiica poetului Tudor Argezi, a fost înmormântată în grădina Casei Memoriale "Tudor Argezi - Mărțișor" din București, alături de părinții săi, Tudor și Paraschiva Argezi. Pe parcursul întregii sale vieți, Mitzura Argezi a contribuit major la valorificarea și promovarea moștenirii literare și culturale pe care a preluat-o de la tatăl său, marele poet Tudor Argezi. Aceasta a susținut Muzeul Național al Literaturii Române în toate activitățile culturale organizate și desfășurate fie la Casa Memorială "Tudor Argezi - Mărțișor", al cărei custode a fost în ultimii 40 de ani, fie în cadrul evenimentelor organizate la sediul acestuia.

Cântec de adormit Mitzura

de Tudor Argezi

Doamne, fă-i bordei în soare,
Într-un colț de țară veche,
Nu mai nalt decât o floare
Și îngust cât o ureche.

Și-n pridvor, un ochi de apă
Cu o luntre cât chibritul,
Ca-n crâmpeliul lui să'ncapă
Cerule tău și nesfârșitul.

Dă-i un fluture blajin
Și o broască de smarald.
Și-n pădurea de pelin
Fă să-i stea bordeiul cald.

Și mai dă-i, Doamne, vopsele
Și hârtie chinezească,
Pentru ca, mângîind cu ele,
Slava ta s-o zmîngălească.

Și când totul va fi gata
S-o muta la ea și tata

Neascultarea copiilor

S-a pierdut autoritatea din pricină că omul s-a despărțit de Dumnezeu. Am pierdut încredințarea că suntem nemuritori, în primul rând. **Aici este marea bătălie care se duce.** Noi, de fapt, suntem niște oameni care nu credem că suntem nemuritori, că suntem veșnici și că avem posibilitatea să fim *dumnezei după har* – asta este **autoritatea pe care o așteaptă copilul de la tine: să fie încredințat că tu ești de nebiruit, ești nemuritor.** Copiii au început să-și vadă părinții ca pe niște oameni muritori. Or, aici legătura s-a rupt. Ei nu pot accepta aceasta, inima lor curată nu poate accepta aceasta, și caută modelul, caută idolul care să-i satisfacă. Și, într-un anumit fel, îi satisface. Numai că, din păcate, mai devreme sau mai târziu se confruntă cu o mare dramă, cu o mare deziluzie și copiii, și părinții.

Singura modalitate în care copiii vor accepta autoritatea părinților și se va reface legătura dintre părinți și copii, legătura dintre soți este ca adulții, părinții să refacă legătura cu Dumnezeu, să dobândească certitudinea că ei sunt nemuritori, că prin unire cu Hristos Cel înviat și ei vor învia, și noi vom învia. De fapt, dacă ai această certitudine că Hristos a înviat, dacă primești darul acesta de la Dumnezeu că Hristos a înviat, ca părinte, practic nici nu mai crezi că există moarte – și moartea chiar nu mai există. **Această încredințare de la Dumnezeu că Hristos a înviat și că vei învia și tu** îți dă certitudinea, statura și autoritatea asupra copilului, care va alerga la tine, indiferent în ce situație va fi, ca la cel care este dispus să îl ajute și cel care are posibilitatea să-l ajute. În definitiv, prin părinți, copiii ajung la Hristos.

Concluzia: omul trebuie să se întoarcă cu fața către Dumnezeu. Omul trebuie să înțeleagă că nu poate face nimic de unul singur, și că toată zbaterea lui este un travaliu fără sens, fără un scop și fără sorți de izbândă. Trebuie să-L cunoaștem pe Hristos, asta este singura cerință imperativă care vine din interior, nu din exterior, să-L cunoaștem pe Hristos – și aceasta nu se poate face decât în taina Sfintei Liturghii, în Taina Pocăinței, în Taina Sfintei Euharistii. **Omul, dacă nu se va împărtăși cu Hristos, nu va reuși să depășească nici greutățile acestea, și nici să biruie moartea.**

Părintele Cezar Axinte - www.cuvantul-ortodox.ro

"Cu Dumnezeu nu-i nevoie să fii politicos; pur și simplu, varsă-ți inima ta în fața Lui."

Părintele Sofronie Saharov (1896 – 1993)

7 noiembrie - Pomenirea celor adormiți - Moșii de toamnă

- Este imposibil să nu plângi la această despărțire temporară și trupească, este foarte greu să consolezi! Însuși Sf. Vasile cel Mare a plâns mult adormirea mamei lui...plângea știind starea în care se află și crezând fără îndoială în cuvintele Mântuitorului, însă lipsa prezenței trupești îl dărâma. **Nu este păcat să plângi, ci să fii indiferent! Nu este păcat să te rogi pentru cei adormiți, ci să trăiești că și cum nu au existat! Aristotel spunea că un suflet moare atunci când este uitat!!!**

Și nu în ultimul rând, **pomenirea celor adormiți este clipa care unește trecutul cu viitorul în prezent!** Când sunt pomeniți retrăiesc clipele petrecute împreună și mă rog ca la Judecata de Apoi să fie puși de-a dreapta Tatălui prin mijlocirea ce o fac acum în numele lui Hristos. Nu întâmplător au rânduit Sfinții Părinți Sâmbetele de pomenire a tuturor celor adormiți: Moșii de iarnă, Moșii de vară și Moșii de toamnă; fiecare sâmbătă este dedicată rugăciunii de pomenire. La fiecare slujba săvârșită în Biserica sunt pomeniți: *"Încă ne rugăm pentru fericirii și pururea pomeniții ctitorii ai Sfântului locașului acestuia ci pentru cei mai dinainte adormiți părinți și frați ai noștri, dreptmăritorii creștini, care odihnesc aici și pretutindeni"*.

La marele praznic împărătesc al Pogorării Duhului Sfânt, în timpul slujbei vecerniei se citesc opt rugăciuni către Iisus Hristos. În cea de a cincea ne rugăm: *"...Tu, Doamne al slavei celei veșnice, Fiule iubit al Părintelui celui Preaînalt, Lumina veșnică din Lumina veșnică, Soare al dreptății, auzi-ne pe noi care ne rugăm Ție: Odihnește sufletele robilor tăi, ale părinților și fraților nostril, care au adormit mai înainte, și ale celorlalte rudenii după trup, și ale tuturor de o credință cu noi, pentru care și facem acum pomenire[....] Auzi-ne pe noi, smeriții robii tăi, care ne rugăm Ție și odihnește sufletele robilor Tăi în loc luminat, în loc cu verdeață, în loc de odihnă, de unde a fugit toată durerea, întristarea și suspinarea; așează sufletele lor în locașurile dreptilor și fă-i vrednici de pace și de iertare. Căci nu morții Te vor lauda pe Tine, Doamne, și nici cei care sunt în iad îndrăznesc a-Ți aduce Ție mărturisire, ci noi, cei vii, Te binecuvântăm, Te rugăm, și aducem Ție rugăciuni de milostivire și jertfe pentru sufletele lor"*.

Arhim. Siluan Vișan - www.crestinortodox.ro

Duminică, 8 noiembrie 2015, de sărbătoarea "Sf.Arhangheli Mihail și Gavriil", sunteți invitați să participați la hramul bisericii Mărțișor.

Programul săptămânii 1 noiembrie – 8 noiembrie 2015

Ziua	ORA	Slujbe
Duminică	1 Noiembrie	8 - 12 - Sf. Liturghie (Bogatul nemilostiv) – Pr.Dragoș
Duminică	1 Noiembrie	17 - 18 - Paraclisul Maicii Domnului și cateheză - Pr.Dragoș
Luni	2 Noiembrie	17 - 18 - Acatistul Sf.Arhangheli – Pr.Dragoș
Marti	3 Noiembrie	- Program administrativ (zi liberă)
Miercuri	4 Noiembrie	9 - 10 - Sfințirea mică a apei – Pr.Dragoș
Joi	5 Noiembrie	
Vineri	6 Noiembrie	9 – 11 - Taina Sf.Maslu
Vineri	6 Noiembrie	17 – 18 - Slujba acatistului – Pr.Dragoș
Sâmbătă	7 Noiembrie	7.30 – 11 - Sf.Liturghie și pomenirea celor adormiți (Moșii de iarnă) – Pr.Dragoș
Sâmbătă	7 Noiembrie	17 – 19 - Vecernia, acatistul Sf.Arhangheli și Litia – Pr.Ticu
Duminică	8 Noiembrie	8 - 12 - Sf. Liturghie (Sf.Arhangheli) și parastasul ctitorilor – Pr.Ticu